

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

πὸ ταξίδι μακρινὸ
καὶ πολυκύμαντο γυρνῶ.
Κ' ἔλαμπε στὰ μουχρώματα
τὸ φῶς τοῦ ἀποσπερίτη,
σὰν ἔφτασα στὸ σπίτι.

Τὸ σπίτι, π' ἄφησα μικρὸς
— πόσο γοργὰ τρέχει ὁ καιρὸς ; —
ὄνειροπλέχτης ἀγουρῶς,
κι' ὡς ἔγραψέ μου ἡ μοῖρα
τοὺς πέντε δρόμους πῆρα.

Τὸ σπίτι, στὴν καρδιά μου στιά
καίει μὲ τὴν ἄσβεστη φωτιά
κι' ὅταν περνοῦς' ἀνάμελος
ἀναμεσις τοῦ δρόμου
ζητώντας τ' ὄνειρό μου!

Τὸ σπίτι, κόσμο αὐγερινό,
τὸ νιώθω κι' ὅταν τὸ ξεχνῶ,
γιατὶ ποτὲ δὲ χάθηκε
στὴ γνωριμιὰ τοῦ κόσμου
ὁ κόσμος ὁ δικός μου.

Τὸ σπίτι μου, στὰ μάτια ἔμπρὸς
παλάτι δείχνει το ὁ καιρὸς,
πὺρ τῶχτισαν ὡς χιτίζουνε
τῆς φαντασίας τὰ μάτια
τὰ μαγικά παλάτια.

Τὸ σπίτι, πὺρ τ' ἀποζητῶ
ἀπ' τὸν καιρὸ πὺρ περπατῶ,
κι' ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπόμακρα
στοὺς χρόνους καὶ στοὺς τόπους
γνώριζα τοὺς ἀνθρώπους.

Δὲν ξεγελᾷ με πιά ἡ μορφή!
Ὅλοι τοὺς ἴδιοι καὶ σοφοί,
κ' ἐργάτες, κι' ἀκαμάτηδες,
ζοῦν καὶ δουλεύουν ἴσοι
στὰ πάθη καὶ στὰ μίση.

Ἀπὸ ταξίδι μακρινὸ
καὶ πολυκύμαντο γυρνῶ.
Κ' ἔλαμπε στὰ μουχρώματα
τὸ φῶς τοῦ ἀποσπερίτη
σὰ γύρισα στὸ σπίτι!

Στὸ σπίτι μου τὸ γονικό,
τὸν κόσμο μου τὸν παιδικό,
ἡ ἠχὸ τῆς πρώτης νιότης μου
στοργῆς κι' ἀγάπης ἤχους
ἀντιλαλεῖ στοὺς τοίχους.

Η ΤΑΜΕΝΗ

Καὶ τὰ μάτια σου ἀπ' τὰ ὕψη,
 σὰ, νὰ τὰ βαραίνει ἡ θλίψη,
 γέροναν τώρα πιδό γλαυκά
 στής ψυχῆς τὰ μυστικά.
 Κι' ὄλο ἀγνότη, ὄλο ἀγνότη,
 σὰν τὸ φίλτισι ἡ λειωίτη
 τῆς μορφῆς σου μὲς στὰ μαῦρα!

Ἐνα βραδινὸ τοῦ Ἀπρίλη,
 πὸν ἀργοσβύνονταν τὸ δελι
 καὶ τοῦ μπάτη οἱ ἀναπνοές...
 — ὦρα μάγισσα! πὸν λὲς
 πὼς ἡ φύση ἕνας μαγνήτης
 σέρνει μας κ' ἡ θέλησή της
 κυβερνᾷ μας — σὲ ξαναῦρα.

Καὶ γλυκοκοιτάξαν πάλι
 δυὸ ψυχές, ἡ μιὰ τὴν ἄλλη,
 γαλανὴ γαλήνη ἡ μιὰ
 κ' ἡ ἄλλη φοινικιά σ' ἐρμιά.
 Κ' ἔνωσα ἀπαλὸ τὸ χέρι,
 ὅσο ἀνάλαφρο τὸ ἀγέρι,
 στ' ἄσπρα μου μαλλιά — μιὰν αὔρα.

Κ' εἶπες τότε — Ὅλους ἴσα
 ἡ ἀγάπη μου ἡ περίσσα...
 γιὰ καθένα τρυφερὴ
 νὰ γλυκαίνει ἔτσι μπορεῖ.
 Κ' εἶπα σου — Ὅμορφιὰ ταμένη!
 χαῖρε, κεχαριτωμένη!